

TICĒT

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk. 8:11, 12; Mt. 15:21-28; Lk. 7:1-10; Ef. 2:8; Ebr. 11; Atkl. 14:12.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo ticība ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par neredzamām lietām” (Ebr. 11:1).

Kāds reiz teicis: “Ticība ir kā WiFi. Tā ir neredzama, bet tai ir spēks savienot tevi ar to, kas tev vajadzīgs.” Nav šaubu – bez ticības nebūtu attiecību ar Dievu. Kāda ir tava ticība šodien? Vai tava ticība Dievam kādreiz ir bijusi nestabila? Varbūt tu esi piedzīvojis kaut ko tādu, kas tevi ir tiktāl izaicinājis, kad attiecības ar Dievu likās nonākušas strupceļā. Vai arī tava ticība ir kā roze, kas no zaļa kāta izaug par mazu pumpuru, kas galu galā atveras drosmīgā, krāsainā ziedā un piepilda telpu ar neaizmirstamu smaržu! Jo patiesi, “ticība ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par neredzamām lietām” (Ebr. 11:1). Tā nav kas tāds, ko mēs varam radīt paši, jo “ikvienam Dievs ir devis ticības mēru” (Rom. 12:3). Ticība ir Dieva dāvana (Ef. 2:8, 9), un mūsu ticība Dievam ir iespējama tikai tāpēc, ka Dievs jau darbojas mūsos un mūsu labā.

Šonedēļ izpētīsim ticības tēmu – ko darīt ar šaubām un neticību; kāda, pēc Jēzus domām, ir stipra ticība, un ko nozīmē “Jēzus ticība”.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. maijā.

Dod man tikai zīmi!

Varbūt esat dzirdējuši sakām: “Ja es tikai redzētu, kā Sarkanā jūra atveras, vai mannu uz zemes, vai kā Jēzus dziedina aklo, tad es ticētu.” Varbūt tev pašam ir bijušas līdzīgas domas.

No otras puses, kāpēc mums tagad ir vieglāk ticēt nekā tiem, kas dzīvoja senajos Bībeles laikos? Israēliešiem nebija veselās Bībeles, un viņiem nebija arī tik garas vēstures, uz kuru atskatīties, kā tas ir mums. Mozus uzsvēra, cik svarīgi ir atcerēties Dieva vadību un labestību (sk. 5. Moz. 4:7-10; 8:2, 3). Mums – atšķirībā no Israēla tautas – ir 6000 gadu gara Bībeles vēsture, no kuras mācīties (sk. Jņ. 20:30, 31).

Katras paaudzes cilvēki vēlas saņemt zīmes, un mūsu laiks nav izņēmums. Bet zīmes ir mums visapkārt. Ja lasīsi Mt. 24. nodaļu, tu redzēsi, cik daudz no tur rakstītā jau ir piepildījies vai piepildās tagad.

Arī Jēzus laikā cilvēki gribēja zīmi, kas apliecinātu, ka Viņš tiešām ir Dieva Dēls, lai gan viņi jau bija saņēmuši daudzas zīmes. Kā Jēzus uz to reaģēja? (Sk. Mk. 8:11, 12.)

Vai mēs konfliktējam ar Jēzu un pārbaudām Viņu tāpat kā farizeji? Vai mēs liekam Viņam “dziļi nopūsties Savā garā” (Mk. 8:12, NKJV) mūsu ticības trūkuma dēļ, kad Viņš jau mums ir devis visu, kas ticībai būtu nepieciešams?

“Šīs zīmes nebija tas, kas jūdiem bija vajadzīgs. Nekādi ārēji pierādījumi viņiem nešķīstu pietiekami labi. Viņiem vajadzēja nevis intelektuālu apgaismību, bet garīgu atjaunošanos.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 406. lpp.) Vai var būt, ka arī mums ir vajadzīga garīga atjaunošanās – īsta, dzīva, ik mirkli notiekoša staigāšana kopā ar Dievu? Varbūt mums nemaz nav vajadzīga kāda zīme, jo mums jau ir pieejams daudz zināšanu, īpaši mūsu pašu Bībelēs.

Tāpēc tā vietā, lai liktu Jēzum “dziļi nopūsties” mūsu ticības trūkuma dēļ, atcerēsimies Viņa vārdus, kas teikti Tomam: “Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic!” (Jņ. 20:29; sk. arī Ebr. 11:1.) Dievs neprasa no mums aklu ticību – Viņš jau ir devis mums tik daudz iemeslu ticēt. Un tomēr pat ar visiem šiem pamatojumiem vienmēr atradīsies vieta šaubām. Galvenais ir koncentrēties uz to, kas stiprina ticību, nevis uz to, kas rada šaubas.

Kā tu 60 sekunžu laikā raksturotu savu ticību Dievam? Ko tava atbilde atklāj par tavu kopsoli ar Dievu? _____

Jēzus redz mūsu ticību

Salīdzini, kā Jēzus raksturo Savu mācekļu ticību Mk. 4:40, ar sievietes ticību Mt. 15:21-28. _____

Tas, ka mēs sekojam Jēzum, vēl nenozīmē, ka mūsu ticība automātiski ir stipra. Daži cilvēki apgalvoja, ka tic, bet Jēzus redzēja, kādas īstenībā bija viņu sirdis (Jņ. 2:23-25).

Izlasi Lk. 7:1-10. Ko mēs no šī stāsta uzzinām par ticību? _____

Mk. 9. nodaļā mēs lasām par vīru, kurš nāca pie Jēzus, lai Viņš izdzītu dēmonu no viņa dēla, bet šis vīrs spēja atrast sevī tikai tik daudz ticības, lai pateiktu: “Kungs, es ticu, palīdzi manai neticībai!” (Mk. 9:24)

Katrā sastapšanās reizē Jēzus novērtēja cilvēku ticību vai tās trūkumu un darija brīnumus, pateicoties šai ticībai vai lai to stiprinātu.

Kamēr Svētais Gars mūs mudina ticēt, dvēseļu ienaidnieks nopūlas, lai mēs šaubītos vai noliegtu Dieva iesaisti mūsu dzīvē. “Neticībai, kas tiek lolota dvēselē, piemīt apburšs spēks. Šaubu sēklas, kuras viņi ir sējuši, dos savu ražu, bet viņiem jāturpina izraut katru neticības sakni. Kad šie indīgie augi tiek izrauti, tie pārstāj augt, jo tiem trūkst barības vielu vārdos un darbības. Dvēselei sirds augsnē ir jāiestāda dārgie ticības un mīlestības augi un jāieceļ tie tur par valdniekiem.” (Elena Vaita “Ticība un darbi”, 17. lpp.)

Kad mums rodas šaubas par Dievu, Viņa raksturu vai Viņa Vārdu, ko mēs ar tām darām? Dievs neignorē un neapiet cilvēka prātu, jo Viņš mūs ir radījis pēc Sava tēla un aicina mūs sarunāties ar Viņu, tāpat kā Viņš runāja ar Ābrahāmu, Mozu un Ijabu. Dievs mūs aicina mācīties darboties Viņa lielo, bezgalīgo saprāta likumu ietvaros, pat ja kādā brīdī mums ir jāpadodas tam, ko mēs pilnībā nesaprotam.

Padomā par visiem loģiskajiem iemesliem, kas tev ir ticībai. Tajā pašā laikā – kurā brīdī loģika apstājas un ir jāīsteno stingra un pamatota ticība? _____

Ticība nav sajūta

Jēzus sacīja – ja jums ir ticība kā sinepju graudiņš, jūs varēsiet pārvietot kalnus (Mt. 17:20). Ja tu jebkad esi redzējis sinepju graudu, tu zini, cik tas ir mazs. Tomēr ticība, kas ir tik niecīga, var izraisīt milzīgas pārmaiņas. Tātad ticībai ir jābūt ļoti svarīgai un arī pietiekami spēcīgai, lai paveiktu kaut ko pārcilvēcisku. Tomēr, kā sinepju grauds var izaugt par lielu koku (Mt. 13:31, 32), arī mūsu ticībai vajadzētu augt, nevis palikt nemainīgai.

Patiesi, mums ir vajadzīgs zināms ticības mērs, lai mums vispār būtu attiecības ar Dievu (sk. Rom. 12:3).

Ko Ef. 2:8 mums māca par ticības lomu pestīšanā? Kāpēc cilvēks nevar godīgi teikt: "Man nav ticības, jo Dievs man to nav devis"? _____

Mums vispirms jāsaprot, ka ticība nav materiāla; tā ir cilvēka atbilde, ko ierosina Svētais Gars. Dievs ir žēlsirdīgais iniciators, kurš, pateicoties Svētajam Garam, mūs velk pie Sevis, kad mēs Viņam to ļaujam (Jer. 31:3). Mēs tiekam glābti ticībā, kas ir atbilde uz Dieva žēlastību, kas mums dota, pateicoties Jēzus nāvei. Mēs tiekam glābti, jo ticam Dievam, un tas ir Viņa žēlastības rezultāts. Tas ir mūsu attiecību ar Viņu pamatā.

Tālāk mums jāatceras, ka ticība nav sajūta. "Daudzi neīsteno to ticību, kuru viņiem ir gan privilēģija, gan pienākums īstenot, bieži gaidot uz sajūtu, kuru var dot vienīgi ticība. Sajūta nav ticība. [...] Ticība ir tā, ko mums jāpielieto, bet priecīgās sajūtas un svētība ir Dieva ziņā." ("Agrīnie raksti", 72. lpp.)

Dažiem cilvēkiem var šķist, ka viņiem nav ticības, jo viņi nejūtas tuvu Dievam vai nav tādi, kādiem viņiem vajadzētu būt kā kristiešiem. Bet ticība ir uzticēšanās Dievam un paļaušanās ne tikai labos laikos, bet arī tumsā un vētrā vai arī kad tu pilnībā nesa-proti, kas notiek tavā dzīvē.

Sajūtām nekad nevajadzētu dominēt mūsu reliģiskajā pieredzē vai mūsu attiecībās ar Dievu. Tieši tad, kad mums šķiet, ka esam tālu no Dieva, mums ir jāīsteno sava ticība un Viņš jāpiesauc (kā to darīja tēvs Mk. 9:24).

Atver šādus Bībeles pantus un piesauc tos kā ticības aktu, lai šodien stiprinātu savas attiecības ar Dievu: Ebr. 12:1, 2; 2. L. 15:7; Rom. 3:23-26; Lk. 7:50. Izsaki tos skaļi kā daļu no savas lūgšanas Dievam. _____

Ticības piemēri

Šodien pavadi laiku, pētot Ebr. 11. nodaļu, kas ir lielā ticības nodaļa. Vispirms izlasi to skaļi bez pārtraukuma. Tad izlasi to vēlreiz un pieraksti savas domas par šādiem jautājumiem:

Pārlasi 1. pantu. Ko tu šodien ceri iegūt tādu, ko vēl nevar redzēt? (Domā gan par tūlītējām vajadzībām, gan par mūžīgām ilgām.) _____

Kāda loma ticībai ir tavā personīgajā liecībā un atgriešanās procesā? _____

Pārlasi 3. pantu par Dievu un radīšanu. Kāpēc daudzos veidos Dieva Radītāja eksistence būtu visvieglāk pieņemama ticībā? _____

Pārlasi 6. pantu un uzraksti šī panta vēstījumu saviem vārdiem. _____

7.–40. p. atklāj dažādu Bībeles personu dzīvi. Kāpēc ticība ir galvenais faktors, kas nosaka šo cilvēku attiecību ar Dievu ciešumu? _____

Pazīt Dievu un uzturēt dzīvas, stipras attiecības ar Viņu prasa ticību. Kā tu vari stiprināt savu ticību vai iedrošināt kādu, kura ticība vājinās? Šeit ir dažas idejas:

- Pat maza ticība (kā sinepju grauds) ir spēcīga, un tas ir viss, kas tev nepieciešams, lai veidotu attiecības ar Dievu (Mt. 17:20). Kamēr tu būsi labprātīgs sadarboties ar Viņu, Dievs palīdzēs tavai ticībai augt.

- Ticība rodas, meklējot Dievu Viņa Vārdā (Rom. 10:17). Aņņemies ik dienas lūgt un pētīt Bībeli.

- Lūdz Dievu vairot tavu ticību (Lk. 17:5). Kā tēvs, kurš nāca pie Jēzus ar velna apsēstu bērnu un “brēca un sacīja: ‘Es ticu, palīdzi manai neticībai!’” (Mk. 9:24), mēs varam atzīt savu neticību un lūgt Dievam vairot mūsu ticību.

- Ticība un šaubas var pastāvēt vienlaikus (Mk. 9:24). Neatkāpies no Dieva tikai tāpēc, ka tev ir jautājumi. Ir svarīgi ar bailēm un drebēšanu gādāt par savu pestīšanu (Fil. 2:12-16) un “īstenot” savu ticību, nevis aizņemties to no kāda cita, kā to mēģināja piecas jaunas (Mat. 25:8).

- Atsaucies Svētā Gara vadībai un ieaicini Viņu vēl vairāk savā dzīvē.

- Parādi savu ticību. Atceries, ka ticība nav sajūtas, bet gan lēmums ticēt. Atceries, ka pat tumsā, kad tu Viņu neredzi, Dievs ir klātesošs (2. Kor. 5:7).

- Kā personisku pateicības lūgšanu Dievam par Viņa uzticamību pārdomā dziesmas “Uzticīgs mūžīgi” (“Great is Thy Faithfulness”) vārdus.

Jēzus ticība

Šai pasaulei tuvojoties noslēgumam, viena no trim eņģeļu vēstīm apraksta Dieva tautu, kas ievēro Dieva baušļus un kam ir Jēzus ticība.

Izlasi Atkl. 14:12. Ko nozīmē "Jēzus ticība"? _____

Ja jūs pētīsiet, kā septītās dienas adventisti ir sapratuši taisnošanu ticībā, jūs redzēsiet, ka 1890. gados tika nostiprināta izpratne par Jēzus ticību un trim eņģeļu vēstīm draudzei. Līdz tam draudze lielu uzmanību bija pievērsusi likumam, un tai vajadzēja vairāk evaņģēlija uzsvāra. Elena Vaita to labi apkopojusi šādi: "Dieva baušļi tika pasludināti, bet Jēzus Kristus ticība netika septītās dienas adventistu vidū pasludināta kā līdzvērtīgi svarīga, likumam un evaņģēlijam ejot roku rokā." ("Izmeklētas vēstis" 3. sēj., 172. lpp.)

Lai gan Ebr. 11. nodaļa uzskaita dievbijīgus vīrus, kuriem bija stipra ticība, neviens nav ticis salīdzināts ar Jēzus ticību.

Izlasi Mt. 26:36-42. Ko šis stāsts mums atklāj par Jēzus ticību šajā izšķirošajā brīdī?

Kad mums ir Jēzus ticība, tas nozīmē ne tikai to, ka, paklausot Viņam un Viņa Vārdam, mēs cenšamies atdarināt to ticību, kāda Viņam bija uz Dievu, bet arī to, ka mums ir aktīva un dzīva ikdienas pieredze ar Jēzu. Tas nozīmē dzīvot un rīkoties saskaņā ar principu, ka bez Jēzus kā mūsu ikdienas dzīves centra mums nevar būt glābjošas attiecības ar Dievu.

Būt Jēzus ticībā nozīmē ļaut Jēzum dzīvot mūsos un tādējādi Viņa ticībai būt mūsu sirdīs, jo Jēzus ir patiesais ticības pamats. Reizēm mūsu ticība var būt vāja un trausla. Bet Jēzus ir cienīgs (Atkl. 5:9), un mums var būt Viņa ticība, gan atspoguļojoties mūsu pieredzē, gan saņemot to kā dāvanu no Viņa žēlastības, ja ticam Viņam.

Cik ļoti tu vēlies Jēzus ticību? Pazemīgi lūdz Dievu to tev dot un izsaki Ebr. 11:6 kā savu personīgo lūgšanu, sakot: "Kungs, bez ticības Tev nevar patikt. Es nāku pie Tevis un ticu, ka Tu esi un ka Tu atalgosi mani, ja es Tevi čakli meklēšu. Es daru to tagad."

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Ticībā mēs tiekam attaisnoti (mums tiek piedots un tiek atjaunotas pareizas attiecības ar Dievu) (Rom. 5:1). Ticībā mēs tiekam arī darīti svēti (saņemam spēku būt līdzīgiem Jēzum) (Ap. d. 26:18). Kad mēs ieaicinām Jēzu savā dzīvē, ticībā mēs arī kļūstam par Dieva bērniem (Jņ. 1:12). Mēs dzīvojam ticībā Dieva Dēlam (Gal. 2:20).

“Nekas nav šķietami bezpalīdzīgāks, un tomēr tieši tad visneuzvaramākais, kā dvēsele, kas izjūt savu niecīgumu un pilnīgi paļaujas uz Pestītāja nopelnu. Lūgšanā, Viņa Vārda izpētē un ticībā paliekot Viņa pastāvīgajā klātbūtnē, visvājākais cilvēks var dzīvot savienībā ar Kristu; Viņš turēs to pie rokas un nekad neatlaidīs.” (Elena Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 182. lpp.)

“Savu ticību viņiem vajadzēja stiprināt ar karstām lūgšanām, gavēšanu un sirds pazemošanu. Viņiem vajadzēja iztukšoties no sava es un kļūt piepildītiem ar Dieva Garu un spēku. Vienīgi nopietna, neatlaidīga lūgšana Dievam ticībā – ticībā, kas ved pie pilnīgas atkarības no Dieva un bez atlikuma nododas Viņa darbam, – var cilvēkiem nodrošināt Svētā Gara palīdzību cīņā pret ‘valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā.’” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 431. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādi pieci galvenie faktori ir uzsvērti iepriekš citētajā fragmentā, runājot par sadarbību ar Svēto Garu pret ienaidnieku?
2. Kāda loma šajā cīņā ir ticībai?
3. Kā jūs to redzat savā dzīvē pašlaik?
4. Izlasiet Ebr. 10:23. Kāpēc ir svarīgi stingri turēties pie mūsu ticības apliecības?
5. Cik bieži jūs pārdomājat šo patiesību, ka brīdī, kad jūtaties bezpalīdzīgi, tā ir iespēja pilnībā paļauties uz Jēzu?

KOPSAVILKUMS:

Dievs katram cilvēkam dod ticības mēru kā pamatu attiecībām ar Viņu. Jēzus kā mūsu ticības Autors un Pabeidzējs mums visiem parādīja ticības spēku. Ja mūsu ticība ir maza, ja mēs nākam ar asarām un lūgšanām un ar nodevušos sirdi, Dievs darīs brīnumus mūsu dzīvē (sk. Jer. 31:2-4, 9, 11, 12). Viņš vadīs mūs Savos taisnajos ceļos, lai mēs vairs nekristu, un mēs gūsim mieru. Jēzus ir pilnīgs paraugs visās lietās, un Viņa ticība mūs atšķirs kā Viņa tautu gala laikā.